

Ο ΤΡΟΜΟΣ ΤΩΝ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΟΤΙΝΟΣ

Πέρασαν 43 χρόνια, σχεδόν μισός αιώνας από την ιστορική κοινωνική εξέγερση τον Νοέμβρη του '73. Γράφτηκαν δεκάδες σχετικά βιβλία, παίχτηκαν ξανά και ξανά οι ίδιες σκηνές από ντοκυμαντέρ εποχής, διοργανώθηκαν δεκάδες χιλιάδες «γιορτές μνήμης» σε σχολεία, πανεπιστήμια, δημαρχεία, ακόμα και σε αστυνομικά κτίρια και υπουργεία και τελικά τι έμεινε ; Τι καθιερώθηκε στη συλλογική μνήμη, ως το μήνυμα εκείνου του Νοέμβρη ; Καθιερώθηκε η κυρίαρχη αφήγηση του αστικού καθεστώτος και των πολιτικών του υποστηρικτών, από την άκρα δεξιά έως την αριστερά του κεφαλαίου. Μια κυρίαρχη αφήγηση που κατάφερε να αλέσει το φωτεινό μήνυμα της κοινωνικής ανατροπής, μέσα στις μυλόπετρες της λησμονιάς και της αδιάλειπτης καθεστωτικής προπαγάνδας, μια αφήγηση που δυστυχώς κατάφερε να θάψει την ίδια την ουσία της κοινωνικής εξέγερσης. Στο συλλογικό ασυνείδητο καθιερώθηκε ότι ο Νοέμβρης του '73 ήταν μια ειρηνική φοιτητική διαμαρτυρία, που ζητούσε απλά περισσότερα δικαιώματα και το τέλος της δικτατορίας. Οι σκηνές από τα πύρινα οδοφράγματα στο κέντρο της μητρόπολης ροκανίστηκαν από κρατικά και ιδιωτικά κανάλια, στις στοχευμένες ετήσιες επετειακές εκπομπές τους και στα προπαγανδιστικά τηλεοπτικά αφιερώματα. Οι μαζικές οργανωμένες συγκεντρώσεις και συγκρουσιακές πορείες των ταξικά και κοινωνικά καταπιεσμένων εκείνης της εποχής, βγήκαν έξω από το κάδρο των «βιωματικών» αφηγήσεων κάποιων καλοζωισμένων πλέον πολιτικών και υπουργών, που ως φοιτητές/τριες τότε, συμμετείχαν στην κατάληψη του Πολυτεχνείου. Άξιος ο μισθός τους.

Ο Δεκέμβρης του '08 όμως είναι μια δύσκολη περίπτωση για τα επικοινωνιακά πλυντήρια της κυριαρχίας. Σ' αυτό τον τόπο, ιστορικά ο Δεκέμβρης είναι δυσκολοχώνευτος μήνας για την αστική κυριαρχία... Όσο κι αν μανιασμένα προσπαθούν επι 8 χρόνια να περιθωριοποιήσουν και συκοφαντήσουν τα ταξικά και κοινωνικά υποκείμενα που βγήκαν οργανωμένα στους δρόμους, όσο και να προπαγανδίζουν συνεχώς την θεωρία των «βανδαλισμών», είτε φανερά και ξεδιάντροπα, είτε μέσα από πολιτικάντικους πλαστούς διαχωρισμούς, εμείς που ζήσαμε τον Δεκέμβρη είμαστε ακόμα εδώ και θα παραμείνουμε εδώ, στο δρόμο. Όσες χιλιάδες λαμπάκια κι αν ανάψουν οι μαφιόζοι πάνω από τα κεφάλια μας, όσα πλαστικά λούνα-πάρκ κι αν στήσουν στην πόλη για να κοιμήσουν και αλλοτριώσουν τις συνειδήσεις των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων, εμείς που ανασάναμε το δροσερό αεράκι της κοινωνικής εξέγερσης του Δεκέμβρη, εμείς που πνιγήκαμε από τον χημικό πόλεμο που μας εξαπέλυσαν οι έμμισθοι μπράβοι της κυριαρχίας, τα πιστά στρατιωτάκια κράτους και κεφαλαίου, εμείς που παλέψαμε και συνεχίζουμε να παλεύουμε ενάντια στη λήθη, ενάντια στην ανάθεση σε «σωτήρες», ενάντια στην υποταγή, κατεβαίνουμε και πάλι στο δρόμο. Είμαστε στο δρόμο και όχι στις καρέκλες κάποιων κομματικών γραφείων, ούτε κάποιων υπουργείων, ούτε ροκανίζουμε κάποιο παχύλο κρατικό μισθό. Είμαστε εμείς που βλέπουμε τη ζωή μας να βυθίζεται μέσα στην φτώχεια και την εξαθλίωση, μέσα στην ανεργία και την εργασιακή επισφάλεια που μας επιβάλλει με την βία η κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα. Είμαστε εμείς που στεκόμαστε εχθρικά και μαχητικά απέναντι στο ρατσισμό, στο σεξισμό, στο φασισμό και στις κυρίαρχες και φασίζουσες εθνοπατριωτικές αφηγήσεις. Είμαστε εμείς που δεν σκύψαμε σιωπηλά και συναινετικά το κεφάλι, μπροστά στα δεκάδες σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης που χτίζει η αριστερά του κεφαλαίου στην ελλαδική επικράτεια, για να φυλακίζει δεκάδες χιλιάδες μετανάστες/στρίες. Είμαστε εμείς που αρνούμαστε τις ορατές και αόρατες καταπιέσεις που προσπαθεί να μας επιβάλλει τόσο η κυριαρχία όσο και η πατριαρχία. Είμαστε εμείς που δεν γονατίζουμε υποτακτικά μπροστά στο καθεστώς του σύγχρονου ολοκληρωτισμού κράτους και κεφαλαίου, μπροστά στη σύγχρονη δυστοπία. Επιλέγουμε να κατέβουμε ξανά στο δρόμο, γιατί τα τέρατα της κυριαρχίας και της πατριαρχίας στέκουν ακόμα όρθια μπροστά μας σαν τείχος. Και όπως όλα τα τείχη στην ανθρώπινη ιστορία πρέπει κι αυτά να πέσουν. Πρέπει να γίνουν ερείπια για να ανοίξει το φωτεινό μονοπάτι προς την κοινωνική και ταξική απελευθέρωση. Γιατί κανένας άλλος κόσμος δεν είναι εφικτός, όσο υπάρχει κράτος και καπιταλισμός. Γιατί έχουμε χίλιους λόγους να μην ξεχνάμε, χιλιάδες λόγους για να μην συγχωρούμε.

ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕ ΠΟΤΕ...

Καλούμε στη συγκέντρωση-πορεία της 6^{ης} Δεκέμβρη στις 18:00' στο «Θόλο», με **το μπλόκ των Αλλων**.